

La tria

per Andreu Loncà

LA PLATJA LLARGA

He gustat tres dies a Tarragona, amb matins enlluernadors i humits de bany a la platja Llarga. Disfressats d'excursionistes, vam caminar pel bosc de la Marquesa fins a prop de la punta la Móra, enmig d'aroma de pins retorçats. La calor tarragonina té el plus de la pesantor humida del mar, em diuen. La nit és un divagar lent per la rambla nova, o pels encontorns del circ romà, esdevingut restaurant, amb llumetes nocturnes. La nit té un aire de cosa mig derrotada, com les ruïnes dels magnes edificis romans o els rètols lumínics d'un casino. Tarragona té una vida espessa, que els tarragonins que l'habituen confonen amb la festa. Cert, la calor, però també la irrealitat de la lluna plena sobre el mar, o els vaixells il·luminats a l'horitzó esperant entrar a port. Només la brisa nocturna activa la conversa al carrer.

Comprenc que hi hagi tants sud-americans en grups, amb aquelles gorres girades enrere (que són com les barretines dels catalans del dinou), a Tarragona. Al barri pròxim al moll, veig un jove adormissat que ja ha posat el cedè de salsa en aixecarse. Entre moll, platges, tren i mar, Tarragona té un aire tropical, mercantil, pescador. El pes del funcionariat hi és altisonant, ampul·lós, castellà: calor i funcionariat donen una gravidesa pesant a la ciutat. La vida popular es concentra en un mercat del peix que encara té una vida saborosa per bé que hi hagi moltes senyorasses grans de cabells oxigenats, d'un ros blanquinós; la joventut, morena i oriental, és importada dels altres caps del món. El nou mercat remodelat, que data del 1915, és eternament en obres. Tarragona té la seua energia al seu darrere. Un restaurant que recordava –Solric– fa una severa publicitat de la cuina de sempre posada al dia. Em diuen que és un lloc que recorda els anys seixanta. S'hi podia menjar la sarsuela, que és el plat estrella d'aquells anys de turisme, sol i sangria. Fa trenta anys, hi recordo la presència dels intel·lectuals Maria Aurèlia Capmany i Jaume Vidal Alcover, a un casal noble devora la catedral. Jo, un agost llunyà, de soldat, feia guàrdia a la garita de polvorí, sotjant la llarguíssima nit tarragonina amb un cetme i un llibre amagat al butxacó de l'uniforme. La mar s'ensumava, lluny.

